

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקצה ♦ תזכורת: הנשיאים

פ' תזריע ♦ ג ניסן ה'תשפד

דברי אלוקים חיים מרוך רבינו הגה"ק זי"ע"א

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל לאמר, אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'.

בגמרא מס' נדה (דף לא) מביא רבי יצחק שהכתוב בא ללמד שכאשר האשה מזרעת תחילה היא יולדת זכר, אבל אם האיש מזריע תחילה אז היא יולדת נקבה וכל זה למדים מזה הפסוק שתלתה התורה לידת הזכר בהזרעת האשה, ומוסיף הגמרא להביא מפסוק נוספת בתורה (בראשית מו, טו) שכתוב שם אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב בפרך ארם, ואת דינה בתו, הרי שתלה הכתוב את הזכרים בנקבות ונקבות תלה בזכרים, שמכיון שנקראו הבנים הזכרים, "בני לאה" והבת דינה נקראת בתו של יעקב, הרי שהזכרים תלויים במעשה האם ואילו הנקבות במעשה האב.

ולהבין זאת למה זה ככה, שמעתי לפרש באופן כזה, כי רצה הקב"ה לזכות בין את האב ובין את האם, כי נודע שמעלה הזכר הכל הוא בשביל שהזכר שומר כל התרי"ג מצוות, אבל הנקבה אין עליה חיוב של מצוות שהזמן גרמא, וגם החיוב של לימוד התורה מוטל על הזכר, משא"כ הנקבה אסור ללמדה תורה וחז"ל אמרו כל המלמד את בתו תורה, הרי הוא כאילו מלמדה תפלות, אבל גם לזכר חסרים כמה מצוות שהם מוטלים בעיקר, על הנקבות והם מצוות נדה וחלה והדלקת הנרות הם מצוות המיוחדות לנשים.

ולכך רצה הקב"ה לזכות את הנשים שיהיה להם גם כן חלק בכל קיום כל המצוות ובפרט במצוה של לימוד התורה ולכן תלה הכתוב לידת הזכר באמו, שיהיה לה גם כן חלק במצוות שהבן שלה יקיים מכיון שהבן בא מתחילה מכוחה, וגם רצה ה' לזכות את האיש שיהיה לו גם כן חלק במצוות שבתו תקיים במצוות הנ"ל ששייכים יותר לנשים, ולכן הבת שלו שבא יותר מכוחו, תקיים את המצוות הנ"ל, ששייכים אליה יותר, נמצא שיש לאב בזה גם כן זכות אבות מכיון שהבת באה יותר מכוחו, ודו"ק.

ובדרך רמז אפשר עוד לומר בפסוק הזה **אשה כי תזריע וילדה זכר** כי ידוע מש"כ חז"ל הק' דלעולם ילמד אדם תורה ויעשה מצוות אף שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה יבוא לעשותם לשמה, ולשמה פירושו הפשוט הוא שיעשה המצוות והתורה ילמד אך ורק אך ורק שבשביל זה רצון ה' מבלי שום כונה אחרת לא שכר בעולם הזה וגם לא שכר בעולם הבא, אלא שיעשה הכל בלתי לה' לבדו, אבל חז"ל התירו ללמוד גם שלא לשמה שמתוך שלא לשמה יבוא ללמוד לשמה ואז יהיה עליה גם למה שלמד שלא לשמה, כי זה הלימוד שלמד שלא לשמה גרם שילמוד לשמה משא"כ לקנטר שזה אסור לכו"ע, וגם שלא ילמד לשם ידיעה בעלמא שיחשוב חס ושלום שהתורה הוא לימוד ככל הלימודים ולא שהוא תורה מן השמים, ותורת ה' הוא לנו שנתן לנו את תורתו הק', שזה לא נחשב לכלום ועבירה הוא בידו כל הלימוד וכמו שכל חז"ל והספרים הק' מלאים מזה. ולזה יש לרמז כאן בכתובים שנאמר "אשה" כי תזריע כי ידוע שאשה נקראת מקבל וזכר נקרא משפיע ולכן מי שלומד שלא לשמה הוא בבחינת אשה שמקבלת מבעלה ולית ליה מגרמיה כלום, אבל מכיון שהוא תזריע שילמוד אף שלא לשמה, שהיא בבחינת אשה מ"מ לבסוף יבוא זה ללמוד לשמה ולעשות כל מצוות התורה אך ורק לשמה ולכן הכתוב אומר וילדה זכר שבסוף יבוא לבחינת זכר המשפיע לאחרים, ובחינת זכר הוא בחינה עליונה.

דברות קודש מרוך רבינו עט"ר שליט"א

הנה בימים אלו בתוך השלושים יום קודם החג, עמך ישראל צריכים פרנסה גדולה ובהרחבה.

וידוע לכל הגמרא (סנהדרין טו ע"א) ...נכנסו חכמי ישראל אצלו. אמרו לו: אדונינו המלך, עמך ישראל צריכין לפרנסה! - אמר להן: לכו והתפרנסו זה מזה. - אמרו לו: אין הקומץ משביע את הארץ, ואין הבור מתמלא מחוליתו. - אמר להם: לכו פשוט ידיתם בגדוד. מיד יועצין באחיתופל, ונמליכין בסנהדרין ושואלין באורים ותומים ופירש רש"י שנמליכין בסנהדרין האם לצאת למלחמה, כדי שיתפללו עליהם, ושואלין באורים ותומים האם יצליחו

וביאר בשפת אמת (עה"ת פורים תרלד) שאף על פי שכבר נועצו באורים ותומים הוצרכו שיתפללו עליהם, כי אף לאחר ידיעת הישועה צריך להתפלל.

ובמרגליות הים (סנהדרין שם) נקט שנידון המלחמה נסוב על האמור לעיל "ויכם דוד עד הנשף" והיא המלחמה שהיתה בזמן שגדודי העמלקים היו פושטים על הארץ ובזזים (ראה שמואל א ל), וזו מלחמת מצוה להגן מפני האויב.

ובימים אלו שעם ישראל בפרט בארצנו הק', צריכים הן הצלחה במלחמה שמבית ומבחוץ, והן פרנסה בשפע, ועל אף שבוטחים אנו בהש"ת שיצליח דרכינו ויניצל מכל רע ומכל מיני משחית, ומאן דיהיב ח"י יהיב מזוני.

הרי לנו להשתדל בתפילה ובתחנונים לפני הבורא יתברך שמו. והנה בידו של מעכ"ת כח זיכוי הרבים, ע"כ מצוה בידו לפרסם ברבים, את מה ששמעתי לא אחת מכ"ק אממו"ר זי"ע, שהיה בקיא נפלא בתורתו של הרה"ק מנחת אלעזר ממונקאטש זי"ע את המובא בספרו חיים ושלוה (פ' ויצא) בו מעיד הרה"ק הנ"ל, כדלהלן: שמעתי מאדמו"ר הרה"ק רבינו יחזקאל זי"ע אבד"ק שינאווע, כי ביום ג' בניסן נשיא זבולון, היה **מסוגל לו להמשיך פרנסה ועשירות**, ואז הוא בימי ניסן זמן הגאולה, כ"ר בניסן עתידין ליגאל במהרה בימינו, והבן."

ובנוסף לזה בהאי יומא ג' ניסן, חל יום דהילולא של זקניי אדמו"ר הגה"ק רבי משה מטשערטעז זי"ע אבי זקניי רבינו בעל אור אביגדור זצ"ל זכותם יגן עלינו

על כן בטוחני שבוודאי שבכוחו של האי צדיק נשגב, יום זה מסוגל והוא עת רצון לכל בר יהודי, לפעול פרנסה לו ולבני ביתו.

ויה"ר שנזכה לחוג את הפסח בהרחבה גדולה, ונזכה לאכול מן הזבחים והפסחים ולגאולה האמיתית והשלימה מתוך רחמים וחסדים מגולים אכ"ר.

המצפה לישועת ישראל

הק' יוסף מוזס

בהגה"ק יצחק צבי משה זי"ע

אבד"ק קראלי

תוש"ח לחבר המערכת הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ מח"ס "גם אני אודך" שהמציא לידינו את המכתב של מ"ש שנשלח אליו.

הילולא דעדיקיא

רבינו הגה"ק משה מטשערטעז זיע"א

נלב"ע ג' ניסן התרפ"ב

התבטל ונסע להרה"ק מהרי"ד מבעלזא והרה"ק אהבת ישראל מויזניץ.

בערוב ימיו ביקר בבית רבינו בטשערטעז הרה"ק רבי אהרן ראטה זי"ע בעל שומר אמונים, בעת אשר ביקר אצל אחיו הרב חיים זצ"ל, מתושבי העיירה וממקורבי רבותינו.

ובנו רבינו אור אביגדור סיפר שזכה באותו ביקור לשמשו ולכבדו.

בדמ"י ימיו אחר מחלה קשה עלה רבינו לשמי רום והסתלק לבית עולמו ביום שב"ק ג' ניסן ה'תרפ"ב, ונטמן בבית העלמין המקומי, כשהוא מותיר אחריו רבנית ועשרה יתומים ובני קהילה שבורים ורצוצים.

בשואה האימה נכחדו כמעט כל צאצאיו, והיחיד שנשאר לפליטה היה בנו הגדול האדמו"ר הגה"צ ר' אביגדור זצ"ל, אשר מילא את מקומו ברבנות טשערטעז, עד השואה האימה, ואחר השואה עבר לעיר קראלי שם כיהן ברבנות.

בימים אלו עמלים על ליקוט דברי תורתו ותולדות חייו, לקראת הצאתו לאור בספר מפואר לזכרו.

בנו ונכדו ונינו רבותינו הק' זי"ע ויבלט"א מרן רבינו שליט"א מעבירים את הגחלת ולפיד האש לדורות הבאים. ומידי שנה מנציחים את יומא דהילולא קדישא.

מרן רבינו שליט"א נוהג כמנהג אבותיו הק' ועובר ביומא דהילולא לפני התיבה, ואמר את ספר רביעי שבתהילים, ועורך שולחנו. אחר תפילת שחרית.

ביום ג' ניסן מצינים את יומא דהילולא של הסב"ק מרן האדמו"ר הגה"ק משה מטשערטעז זיע"א, מגזע אראלים ותרשישים רבנים ויושבי על מדין, תלמידי הבעש"ט הק' המגיד ממעזריטש והחתם סופר זי"ע.

על אף שרבינו התייתם בגיל צעיר ונאלץ לעזור לאמו הצדקנית, שקד על התורה והעבודה, ובזכות התמדתו וכישרונותיו הברוכים, והתפילות של אמו הצדקנית, קצר את הפירות ובבר מצוה כבר סיים את ששה סדרי משנה, ובגיל 15 ערך סיום על כל הש"ס, כן למד "יורה דעה" וחושן משפט וקיבל בבחרותו היתר הוראה, מגדולי הפוסקים בהם ש"ב הרה"ק ערוגת הבושם מחוסט זי"ע, והרה"ק רבי יהודה גרינוואלד מסאטמר זי"ע.

אביו מורינו הגה"צ רבי אביגדור זצ"ל, לקח אותו להסתופף עימו אצל גדולי דורו שרי בית הזוהר הגה"ק בעל היכל הברכה מקאמרנא זי"ע והגה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא. וכל חייו היה דבוק במשנתם, ודלה והשקה מתורתם.

בהגיע לפרקו נישא להרבנית הצדקנית פעריל ע"ה הי"ד בת קדושים, אשר רוב חייה, צמה משבת לשבת והיתה גומרת בכל יום שלושה ספרי תהילים.

אחר נישואיו למד שחיטה ושימש כשו"ב, וברבות הימים עלה לכהן פאר כרבה של עיריט טשערטעז בהונגריה, (כיום רומניה) הנהיג ברמה את הקהילה היהודית בעיירה ובגלילות חבל טרנסלבוניה, ורבים ניאותרו לאורו ושתו בצמא ממימיו.

כן היה לרבינו קשר הדוק עם גדולי דורו, הרה"ק בעל חקל יצחק מספינקא זי"ע והרה"ק בעל שם אליעזר מביקסאד זי"ע, ואף

פניני חיים

אשה כי תזרע וילדה זכר

וראיתי בספר ברכת אברהם (להגה"צ א. צבי וויס זצ"ל) שכתב לרמז כי ה"ר"ת של א'שה כ"י ת'זרע ו'ילדה ז'כר הם בגמט' מ'שיח ב'ן ד'וד, ועל כן רמז כן גאולתן של ישראל ע"י ביאת משיח בן דוד, וכמ"ש האוה"ח הק'.

(ויגד משה - רבינו הק' זי"ע)

וטמאה שבעת ימים (יב, ב).

אילולי אותו הפגם של אדם הראשון, היו הכל נולדים מהולים, ומעתה יובן מדוע שנה הכא הכתוב לצוות על מצות המילה, כי הוא נמשך על מה שקדם למימר וטמאה שבעת ימים וגו' אשר כל זאת נובע מחטא הראשון שנמשכה לדורי דורות ומשום הכי וביום השמיני ימול בשר ערלתו ואילולי טומאה זאת לא היה צורך בכך. (חוקי חיים - כ"ק אדמו"ר זי"ע משומרי אמונים)

אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' (יג, ב).

איתא במדרש כיון ששמעו ישראל פרשת נגעים נתייראו, אמר להם משה אל תתייראו אלו לאומות העולם אבל אתם לאכול ולשתות ולשמוח. וקשה הלא הפרשה נאמרה לישראל, ומה קאמר אלו לאוה"ע. ונראה דהנה איתא בספה"ק בני יששכר שע"י תשובה נעשה מהעבירות זכיות, והמדת הדין שנתעוררה ע"י מעשה העבירה, הולכת לחול על ראש הרשעים שונאי ישראל. והנה נגעים באים לעורר את האדם לתשובה, וכאשר האדם שב

בתשובה מאהבה, נהפך מנגע לענג ומדת הדין תחול על ראש אומות העולם. וזה כוונת המדרש, אל תתייראו, אלא תעשו תשובה מאהבה וזאת תנצלו מן הנגעים, וכי תאמרו איפה ילך הרע, לזה אמר אלו לאוה"ע, שיחולו הדינים והגבורות עליהם, ואתם לאכול ולשתות ולשמוח, כי נגע יתהפך לענג ע"י שהעבירות יתהפכו לזכיות.

(צמח דוד)

וטמאה בשעת ימים וגו' וביום השמיני ימול בשר ערלתו (יב, ב-ג) רק זה שמכיר בשפלותו כי עדיין לא זיכך את מדותיו וטמאה שבעת ימים, הרומזים לשבעת המדות, מובטח הוא כי השי"ת יהיה בעזרו ויזכה וביום השמיני ימול - למול את ערלת לבבו.

(דברי חיים, צאנז)

והובא אל הכהן (יג, ב).

י"ל הטעם. דצרעת באה על עון לשון הרע, וע"כ צריך שיבוא דוקא לפני הכהן לכפר על חטא הדיבור, כי הכהן כחו בפה טהור וכדכתיב (מלאכי ב, ז) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו, הרי דפה כהן סגולה מיוחדת לו וזוהי כפרת המצורע. ואומר אל אהרן הכהן, כי ע"י לשה"ר גרם למחלוקת בין איש לאשתו וכדפירש"י להלן, וע"כ הובא אל אהרן הכהן שהיה אוהב שלום ורודף שלום ומקרב הבריות לתורה (אבות פ"א מ"א), וע"י שלמד ממעשיו ושב בתשובה ע"ז שב ורפא לו

(להורות נתן עה"ת)

הליכות חיים

נשיאת כפיים בטלית אחת לשני כהנים

אחרי גמר נשיאת כפיים, באופן שאת ברכת שים שלום כבר יאמר עם הטלית.

ואפשר גם שאחד מהכהנים ישא כפיו עם הטלית כנהוג, והשני יצא ממקום שמתפללים, שאז אינו עובר אעשה (קכח, ד). וכהיא דשע"ת (סי' תפב) בשנים שהיו במדבר ובידיהם כזית מצה אחד, דמסיק שיטילו גורל, או יוותר א' לחבירו דרך פיוס, וכשתקיים המצוה ע"י האחד בשלימות [ולא חצי כזית לכל א'], אז גם השני שויתר יש לו חלק במצוה, ומעלה עליו כאילו עשאה בשלימות, כיון שבלעדו לא היתה המצוה מתקיימת ע"י האחד עיי"ש. — וה"נ זה שיוותר לחבירו שישא כפיו עם הטלית כנהוג יהי' לו חלק במצוה כאילו עשאה הוא בשלימות. — והגם שיש לחלק, דבמצוה פחות מכזית לא הוי מצוה בשלימות, א"כ טוב שלפחות א' מהם יקיים המצוה בכזית. משא"כ בנ"כ אם שניהם יתעטפו יחד בטלית, יקיימו שניהם המצוה בשלימות. מ"מ כיון שהוא דבר מתמיה כנ"ל, ובנ"כ אין לעשות שום דבר זר ותמוה, לכן יש סברא שאחד מהם יוותר לחבירו. — [ואם ישאו כפיהם כמה פעמים בכמה ימים, כמובן שיתחלקו ביניהם].

ולגבי עטיפת ראשם וידיהם במגבת, הגם ששיגו בזה את המטרה, להיות מעוטפים שלא להסתכל ולהסיח דעת, אבל הוא ג"כ דבר מוזר ומתמיה, וכבר עדיף שיתעטפו שניהם יחד בטלית, מאשר כל א' במגבת [ולשון הרב"י הנ"ל שנהגו במצרים לשלשל "טלית של מצוה" על פניהם וכו', משמע שבזה דרכו, ולא בכיסוי במגבת].

ואם אין שם טלית כלל, ויש אפשרות רק להתכסות במגבת או במעיל, עדיף לעשות כן מאשר לישא כפיו ללא שום כיסוי, שאין אנו רגילים בזה כלל, ובפרט בחור שמביא הרמ"א (קכח, מד) י"א שלא ישא כפיו, א"כ איך ישא כפיו בגלוי והרי יש ביעתותא דשכינה. — שו"ר שבשו"ת תשובות והנהגות (ח"ב סי' קז) נוטה לומר שאם אין טלית לכל כהן לא יעלה לדוכן, אלא יצאו לפני שקורין כהנים. — והנלע"ד כתבתי כמו שנתבאר בס"ד.

מתוך ספר **גם אני אודך**
תשובות הגאון **יוסף ליברמן** זצ"ל
ר"י שומרי החומות

עובדות חיים

בדד ישב מחוץ למחנה מושבו (יג, מו)

מסופר בספר 'המשגיח' על רבי מאיר חדש. בעודו צעיר לימים בהגיעו לגיל הגיוס לצבא בחוץ לארץ, ניסה לחמוק מכך בכל דרך, אבל באחד הימים נתפס על ידי חיילי המשמר ברחובות מינסק. "היכן תעודת הזהות שלך?" זעק עליו המפקד. הבחור ניסה להתחמק בטענה שאין עליו. אולם הוצמד עליו שוטר שתפקידו היה להתלוות אליו לפאריץ, עירת הולדתו, ולהביא את כל המסמכים. השוטר התלווה אליו, בכל אשר ילך כשומר ראש צמוד, ולר' מאיר לא נותרה כל ברירה – הוא שב כעבור זמן קצר למינסק, כשבידו תעודת זיהוי שלו בה כתוב גילו, ובשל כך הוא חייב להתגייס. הנער הונח במעצר, עד ליציאה ראשונה של המגויסים החדשים. מיד בכניסתו לבית המעצר הבחין, כי הוא נמצא עם קבוצת צוענים. ברגע הראשון הוא נרתע מפניהם, לא הייתה זו חברה נעימה ביותר. ובכל זאת – כך סיפר לימים – כאשר למחרת נלקחו הצוענים מן המקום, והוא נותר לבדו, העמיקה בו תחושה של בדידות וחברתם הייתה חסרה לו... "למדתי" – סיים – "עד כמה זקוק האדם לחברה! בלי ברירה, גם חברתם של צוענים נחשבת עבורו לחברה!"...

ע"ד השאלה בחבורה של בחורים שהגיעו עם המשגיח שלהם לתפלת שחרית למקום שלא הי' שם טלית, רק המשגיח התעטף בטליתו והי' הש"ץ, ובין הבחורים שני כהנים, איך יעלו לדוכן, האם בלי טליתות, או שיקחו מהש"ץ ויתעטפו שני הכהנים יחד, או רק אחד מהם, ומה יעשה השני, או שלא ישאו כפיהם כלל, או שיכסו פניהם וידיהם במגבות.

לענ"ד שבנדון זה בדיעבד ישאו שני הכהנים כפיהם בטלית א', או שיוותר א' לחבירו. — כי הנה חובה על הש"ץ להתעטף בטלית, כבגמ' (ר"ה יז): נתעטף הקב"ה כשליח צבור והראה למשה סדר תפלה, והוא להלכה במג"א (סי' יח סק"ב). וא"כ לכאורה אין להוריד ממנו את הטלית. — ועל הכהנים אין חיוב מדינא דגמ' לכסות פניהם וידיהם בטלית, אלא הובא בב"י (סי' קכח) שמנהג מצרים לשלשל טלית של מצוה על פניהם וידיהם, ומנהג יפה הוא שלא יוכלו הם להסתכל בעם, ולא העם בהם, ויבואו להיסיח הדעת. [והרדב"ז שהיה מושבו במצרים כתב בשו"ת (ח"ה סי' ב' אלפים קיז) "באתרא דמקצתם מכסים פניהם ומקצתם אין מכסים" הרי שלא כולה נהגו כן]. — והדרכי משה כ' שבארצות אשכנז העם והכהנים מכסים פניהם, אבל ידי הכהנים בחוץ [והרמ"א (קכח, כג) הביא שני המנהגים]. — וטעם מנהג אשכנז כדי שלא יוכלו הכהנים עצמם להסתכל בידיהם, ובשו"ע הרב (קכח, לו) כתב שהטעם הוא שלא תהיה חציצה בין ידי הכהנים, שעליהם השכינה, לבין העם.

ושני טעמים נאמרו במנהג שלנו שהוא מנהג מצרים הנ"ל, לכסות הפנים והידיים. א' משום היסח הדעת, וכדקיי"ל (קכח, כו) שיש חיוב על העם לשתוק ולכוין לברכה. ושם (סעי' ל) שמי שיש לו איזה מום לא ישא כפיו מפני שהעם מסתכלים בו, ובמשנ"ב (ס"ק קט) שבדבר מתמיה יסיחו דעתם מלהתכוין לברכה. ולכן במקום שלא נהגו הכהנים לכסות פניהם, רק הכהן שיש לו מום רוצה לכסות, אסור, דמ"מ יסתכלו בכהנים מפני ששינו מנהגם ויסיחו דעתם (משנ"ב ס"ק קיד). — ב' מפני השכינה השורה על אצבעות הכהנים. — ולשני הטעמים לא יסתכלו לא העם ולא הכהנים על אצבעותיהם.

אלא ששינוי המנהגים הנ"ל הוא, דלמנהג מצרים החשש הוא יותר על העם, שלא יסתכלו, וגם שייך בהם יותר היסח הדעת, כיון שהם רק שומעים הברכה, ואילו הכהנים אומרים בפה וזה ממשיך הכונה. — ולמנהג ערי אשכנז החשש הוא גם על הכהנים, ולכן לא יכסו הכהנים ידיהם, כדי שלא יסתכלו הכהנים עצמם בידיהם מתחת לטלית בעת נשיאת כפיים. וכתבו הא"ר והגר"א ושו"ע הרב שהעיקר כמנהג זה. — לעומת זאת כתב הכף החיים (קכח, קמג) דמנהג ירושלים וחכמי בית א-ל לכסות גם הידיים, כמנהג מצרים. וכן נהגו היום.

וישנה בירושלם משפחת כהנים המשלשלים קצוות הטלית לבין הידיים, ועי"ז מסתירים אצבעותיהם מעיני עצמם, והוא מנהג משובח, וי"ח ב' השיטות, שידיהם מוסתרות הן מהעם והן מהכהנים.

מעתה בנדון דידן כיון שאין מנהגינו לישא כפיים בלי טלית, ונהגו בכל מקום שהכהנים מכסים פניהם מפני ב' הטעמים הנ"ל [היסח הדעת וכבוד השכינה]. אם ישאו כפיהם בלי טלית יהי' זה שינוי גדול ודבר מתמיה, ואין לעשות כן (כמשנ"ב ס"ק קט הנ"ל). לכן ישאו שני הכהנים ידיהם בטלית אחד. והאמנם שזה ג"כ שינוי ודבר מתמיה, אבל אם עי"ז תבטל ברכת כהנים מהצבור, וגם כהנים אלה יתבטלו ממ"ע החשובה כג' מ"ע (כבשו"ע קכח, א), אפשר להתיר באופן עקראי בלבד, ובלבד שלא יתרגלו לעשות כן אלא ישתדלו שלכל כהן יהי' טלית. — ואי משום הש"ץ שחייב להתעטף בטלית, הנה בעת נשיאת כפיים, ברכת הכהנים היא עיקר, והש"ץ רק מקריא אותם, ואינו מתפלל אז מול פני ה' בתור שליח צבור. לכן יכולים להוריד ממנו את טליתו ולהחזיר לו מיד

אמונת עיתך

חג הפסח • ליל הסדר

במשנת רבינו בעל השומר אמונים ז"ע

לרגל יומא דהילולא ו' ניסן

(לוקט ע"י מרן רבינו שליט"א בשנים עברו)

תפילה בעת הנקינות לחג הפסח

ידועים דברי הרה"ק מבארדיטשוב ז"ע, כי בעידן מריקת ושטיפת הבית קודם הפסח לנקותן מכל מחמצת, אפשר לכוין את כוונת קשר"ק וכו'. והוסיף עליו כ"ק אאמו"ר ז"ע דראוי נמי להאדם לומר באותו שעה כי "כשם שזכיתי לנקות וללבן ולהכשיר את כלי לפסח, ככה אזכה לעשות לנשמת, לנקותה ולקרצפה וללבנה מן כל הסיגים והפגמים".

(רביה"ק החוקי חיים ז"ע בשם אביו רבינו ז"ע)

יצי"מ נכתב בתורה נו שבכח, ו פעמים" זה נוכל לצאת מנו"ן שערי טומאה הנה יציאת מצרים נזכר בתורה חמשים וכתוב, פעמים (בזוהר יתרו דף פ ו דף ג"ג סוף ע"ה ע"פ ב ובתיקונים דף ע) ב"ט ע"ב ודף ע"ו ע"ה) שלכן נכפל כל כך פעמים "שערי בינה" שהמה נגדנו, אבל באמת קשה הלא כמה דברים "שרומזים לנו ו שערי בינה ולא נכתבו רק פעם, אחת רק גלוי וידוע כי כנגד נו"ן שערי בינה יש כנגדן להבדיל נו"ן שערי טומאה והקדוש, ברוך הוא ידע שיהיה מישראל הן בכללות והן בפרטות שירדו בעונותם ח"ו לאלו הנון שערים, כמו שכתבתי בסוף מאמר האמונה, לכן כתבנו פעמים יציאת מצרים בתורה שיהא לנו בכח לצאת מכל הנפילות והירידות, אפילו מנון שערי טומאה אשר יצטרכו ישראל לעבור בתוכם קודם ביאת המשיח, כמבואר (באור החיים הקדוש (שמות ג) על פסוק וארד להצילו שקודם ביאת המשיח יצטרכו כנסת ישראל לירד לנו"ן שערי טומאה רח"ל כדי להוציא בלעם משם, והשם יתברך יוציא אותנו משם ועלה נעלה בכח התורה הקדושה.

(שו"א דרוש הבטחון פ"ו)

כל גאולת הנפש של כללות השנה תלוי בזו הלילה

כידוע לך בני, עיקר יציאת מצרים הוא, בחינת הדעת אשר הוא בגלות, זה עיקר מצרים מיצר ים הגלות, וזה רחמנות גדול על הנשמה, הקדושה ובליל פסח הראשון, הקדוש ברוך הוא מרחם על נפשות ישראל להוציאם מגלות הדעת, להשפיע להם שכל דקדושה וכל גאולת, הנפש של כללות השנה תלוי כמעט בזו הלילה, שמקבלים ישראל הקדושים מוחין דגדלות.

(אגרות שומרי אמונים ט.א)

טוב שלא לדבר בליל הסדר

ואחר כך בליל הפסח הקדוש טוב שלא לדבר מאחר התפלה עד לאחר הסדר, כמו שפירשו הצדיקים "פסח" שהוא פ-סח תיקון לדיבור הפה. ולכל הפחות בשני לילות הקדושות לשמור הפה מאד (שם)

מרור

לכוון לקבל על עצמו עבודת השי"ת

בכל מיני מרירות ובשעת אכילת מרור לכוון לקבל על עצמו, עבודת ה' בכל מיני מרירות שלא, ליפול כלום שזה בחינת שכורכין, כי בשעת מצה ומרור מרירות צריך ג"כ להמשיך על עצמו מיט (בכח) געוואלד מוחין דגדלות, וזה לא אפשר רק ע"י ענוה ושפלות, כי בעל גאוה בורח מה' בעידן נפילה וירידה, מה שאין כן השפל אומר אמרי לנפשי שחי ונעבורה.

(אגרת שומרי אמונים ט.)

כינסו עם קיראו עצרה

עקב המצב הקשה ברוחניות ובגשמיות יתקיים אי"ה

תפילת רבים

בראשות מרן רבינו שליט"א
ביום א' מצורע ו' ניסן
יומא דהילולא

דרכינו הרה"ק אהרן ראטה ז"ע
בקברי רבותינו הק' בהר הזיתים

כסא דנחמתא

לידידינו הרם מגדולי מרביצי התורה
הרה"ג מאיר שפרכר שליט"א
על פטירת אחיו ז"ל
המקום ינחם אתכם ויה"ר שלא ישמע עוד שוד ושבר

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 055-6798152
ובאימייל: 8659931@gmail.com

מזלא טבא וגדיא נאה

לידידינו עוז מגדולי הרבנים ומרביצי התורה

הרה"ג חגי משה צין שליט"א

דומ"צ וז'ניץ ומרביני אשדוד

לרגל השמחה הכפולה

בהולדת הנכדים בשעתומ"צ

יה"ר שירוהו רוב נחת ותענוג מהם ומכל יוצ"ח

לעילוי נשמת

הגה"צ ישראל צבי זצ"ל
בן הגה"צ רבי מרדכי זצ"ל
נלב"ע כט אדר תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק

רבינו הגדול
הגה"ק יצחק צבי משה ז"ע
בן רבינו אביגדור מוזס זצ"ל
מקראלי
נלב"ע ד' טבת תשעט
זכותו יגן עלינו ועכ"א

לעילוי נשמת

הרה"ח אברהם אבא ז"ל
ב"ר יעקב צבי ז"ל
נלב"ע ביום כח אדר
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הר"ר חיים אביגדור ז"ל
בן הר"ר בנימין ז"ל
נלב"ע ב' ניסן
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת

הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלבע יב כסלו תשפא
ת. נ. צ. ב. ה.